

1 przedstawiciela Stowarzyszenia inżynierów i architektów w Poznaniu łącznie ze Stowarzyszeniem techników na województwo Pomorskie w Toruniu,

2 przedstawicieli Centralnego związku polskiego przemysłu, górnictwa, handlu i finansów,

1 przedstawiciela Związku elektrowni polskich,

1 przedstawiciela Naczelnego wydziału centralnego organizacji rolniczych,

1 przedstawiciela Związku miast polskich,

1 przedstawiciela Związku sejmików powiatowych;

przedstawicieli tych mianuje Minister Robót Publicznych z pośród potrójnej liczby kandydatów, przedstawionych przez powyższe zrzeszenia;

b) z trzech mianowanych przez Ministra Robót Publicznych działaczy na polu technicznym lub przemysłowym.

§ 4.

W posiedzeniach Rady stale biorą udział przedstawiciele Ministerstwa Robót Publicznych, Ministerstwa Przemysłu i Handlu, Ministerstwa Poczty i Telegrafów, oraz Ministerstwa Kolei Żelaznych, delegowani przez właściwych Ministrów, a przedstawiciele innych Ministerstw, delegowani przez właściwego Ministra na zaproszenie Ministra Robót Publicznych, o ile sprawy przez Radę omawiane dotyczyć mają tych Ministerstw. Przedstawiciele Ministerstw udziału w głosowaniach Rady nie biorą.

§ 5.

Członków Rady mianuje się na okres dwuletni. Koniec okresu pierwszego przypada na dzień 31 grudnia 1923 r.

§ 6.

Członkowie Rady pełnią swe czynności bezpłatnie. Członkowie Rady mieszkający poza miejscem obrad Rady, otrzymują diety i zwrot kosztów podróży w skali urzędników IV stopnia płac.

§ 7.

Minister Robót Publicznych jest przewodniczącym Rady. Wrazie jego nieobecności lub na jego zlecenie pełni obowiązki przewodniczącego jeden z wyznaczonych przezeń członków Rady.

§ 8.

Posiedzenia Rady zwołuje Minister Robót Publicznych w miarę potrzeby, lub na żądanie, wniesione do Ministra Robót Publicznych przynajmniej przez $\frac{1}{3}$ członków Rady.

§ 9.

Do spraw specjalnych może Rada wyłaniać z pośród siebie stałe lub czasowe komisje pod przewodnictwem członków Rady z prawem kooptacji z poza jej członków.

§ 10.

W obradach wszystkich komisji Rady mogą brać udział przedstawiciele Ministerstwa Robót Publicznych i innych Ministerstw, z głosem doradczym.

§ 11.

Protokoły posiedzeń, oraz czynności biurowe, związane z pracami Rady, prowadzi sekretarz, wyznaczony przez Ministra Robót Publicznych z pośród urzędników Ministerstwa. Sekretarz Rady nie jest jej członkiem. W protokole Rady będą zamieszczane opinie, zarówno większości, jak mniejszości członków Rady.

Protokół ma być podpisany przez przewodniczącego i sekretarza Rady.

§ 12.

Sprawozdanie z obrad i prace Rady mogą być ogłaszane drukiem tylko przez Ministerstwo Robót Publicznych.

§ 13.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Robót Publicznych

(—) *G. Narutowicz.*

Odezwa do Magistratu st. m. Warszawy.

Już wiele lat upłynęło od chwili rozebrania teatru Nowego na ul. Królewskiej, a sieć ochronna na placu Saskim jak wisiała, tak wisi. Wiem, że jeszcze przed wojną, gdy Mikołaj II miał przyjechać na poświęcenie soboru, przez sfery dworskie postawione było żądanie usunięcia tej siatki. Nad siatką poza gołem niebem niema nic a nic, a siatka wisi...

To samo jest na placu Teatralnym. Teatr Nowości już dawno czerpie prąd z sieci miejskiej. Pozostała się tylko siatka, a raczej grube druty podłużne, gdyż druciki poprzeczne z biegiem czasu zniknęły. Nad nią przeciągnięte są cienkie druty sygnałowe. Gdyby pękły przy obecnej siatce spadłyby tak, jak spadną po jej usunięciu. Zresztą czego się tu obawiać? Wystarczy druty odbojowe nad tramwajowymi drutami jezdni.

Obie te siatki nigdy nie miały sensu, niepotrzebnie szpeciły miasto i mogły służyć za okaz, jak nie należy budować urzędów ochronnych na skrzyżowaniach... Jakie pojęcie będą mieli przyjezdni cudzoziemcy o naszej znajomości techniki i o naszym poczuciu estetycznym!

Prof. *St. Odrowąż Wysocki.*

Wiadomości bieżące.

Z Politechniki Warszawskiej. Grono starszych studentów Wydziału Elektrotechnicznego Politechniki z prof. Wysockim i Rogińskim na czele odbyło w dn. od 5 do 11 kwietnia b. r. wycieczkę do wodnych elektrowni na Pomorzu,

Zwiedzano więc nowobudującą się elektrownię w Gródku pod Laskowicami na rzece Czarnej Wodzie (spad 17 m). następnie 4 elektrownie na Wierzycy pod Starogardem: Starogard, Owidz, Kolińcz i Ctockie Młyny (spady 6 do 11 m) (Stockie Młyny mają także turbiny parowe o łącznej mocy ok. 2500 k. m.) i wreszcie elektrownie na Raduni między Kartuzami a Gdańskiem: Straszyn, Prądeszyn i Rutki (spady do 18 m), nie licząc innych drobnych po młynach, wyzyskanych do celów prywatnych, jak własność firmy Schichau — ciekawej ze względu na przygotowane przesyłanie energii elektrycznej o napięciu 60000 V z nad Raduni do Stoczni w Gdańsku.

Młodzież miała możność zapoznania się z urządzeniami do wysokiego napięcia 8000 i 15000 V, gdyż wszystkie elektrownie pracują jako elektrownie okręgowe dla powiatów okolicznych i w. m. Gdańska.

Wycieczka miała cele nie tylko techniczne, ale i krajoznawcze, dając możność jednocześnie poznać okolice Pomorza i Kaszubską Szwajcarię, przez którą połowa uczestników przewędrowała pieszo dla obejrzenia miejscowości, przewidzianej do budowy nowej elektrowni na Raduni na terenie polskim o spadku ok. 50 m.

Przy sposobności zwiedzono zakład dla chorych umysłowych w Kocborowie (z noclegiem w pawilonie, przeznaczonym dla furjatów), obóz dla reemigrantów w Nowym Porcie pod Gdańskiem, Dom akademicki i Politechnikę Gdańską we Wrzeszczu. Pobyt przez kilka godzin w pawilonach i laboratorjach tej Politechniki dał duże pole do porównań i refleksji, zachęcających kierowników i młodzież do tem intensywniejszej pracy w celu postawienia Politechniki warszawskiej na